

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਵੀ ਦੇਵੀਗੁਣ ਹਨ , ਜੋ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ , ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਡਾਇਵੇਰਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਹੈ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਭਗਤੀ, ਤਪ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਕੀ ਹੈ! ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਰਸਮ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਵੀ ਭਗਤੀ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਕੰਨਿਆ, ਅਧਰ ਕੁਮਾਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਚਿਤਰ ਵੀ ਖੜੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਖਾਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੁਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਸਤਿਸੰਗ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ, ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਆਇੰਟਸ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਡਾਇਵੇਰਸ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਡਾਇਵੇਰਸ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਡਾਇਵੇਰਸ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਹੈ ਹੀ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁਖੀ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਤਲਬ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਤਵਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਿਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੀਜ਼ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ, ਨਰਕ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ, ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ

ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇਤਨੇ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 16108 ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਮਾਡਲ ਰੂਪ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਡਲ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਦਵਾਰਿਕਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦਵਾਰਿਕਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਦਵਾਰਿਕਾ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗੇ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਤੇ ਇੱਥੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਸੀ ਕੈਪੀਟਲ। ਦਵਾਰਿਕਾ ਕੈਪੀਟਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜਮੁਨਾ ਨਦੀ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਮੁਨਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਰਿਸਤਾਨ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਖਲਾਸ ਹੋ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅੱਗੇ ਚਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਣ - ਕੋਣ ਕਿੰਨਾ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਇੰਨੇ ਨੰਬਰ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੂਜੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿਆਦਾ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੋਣ - ਕੋਣ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਫਿਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਾਸ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਕਲਾਸ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਆਕੇ 7 ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੋ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਪਾਰ੍ਵ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਪਾਰਟ ਵੱਜ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਝਾੜ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪਰ ਪਾਵਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਰੂਰ ਉਹ ਸੰਗਮ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੱਦ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਬਦਲ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਲਿਟਰੇਚਰ ਛਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਿਰਫ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਲੋਕ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਬਗੈਰ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਆਏਗਾ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ! ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਓਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੇ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਗੈਰ ਸਮਝ ਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਚਮਕ ਕਿੰਨੀ ਹੈ! ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਸਤਿਸੰਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਅਵਾਜ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੀਤ ਗਾਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸਭ ਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਰਥ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਜੇ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਅਟੈਸ਼ਨ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗਾ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਬੈਠੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਫਲਾਈ ਆਏ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਫਿਰ ਆਦਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਵੱਡੇ ਦਾ ਫਿਰ ਰਿਗਾਰਡ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਤਿੱਖੇ ਹਨ ਜਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵੱਡੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਇੱਜਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਜ਼ੀਡੈਂਟ ਦੀ ਜਰੂਰ ਜਿਆਦਾ ਇੱਜਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇੱਜਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਤਾਂ ਰੱਖਣਗੇ ਨਾ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਵਕੀਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵੀ ਕੇਸ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਤਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਂਟਰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ, ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਗੰਗਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਜੱਦ ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਉਹ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ - ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨੇਪਾਲ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਟਮੀ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਚਲਾਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਧੱਕ ਤੋਂ ਬਛੜੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਦੇ ਘੱਟ ਧੱਕ ਲਗਾਇਆ, ਇੱਕ ਧੱਕ ਨਾਲ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਉਹ ਦੇਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਫਾਲੋਰਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਣ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਹਾਂਗੇ - ਸਰਵੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਗੇ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਮੁੰਡਾ ਜਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਹਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਓ ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇ।

ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹਨਾਂ ਅਸੁਰਾਂ (5 ਵਿਕਾਰਾਂ) ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਅਸੁਰ ਹਨ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ। ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਰੂਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਯੱਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਰੂਦ੍ਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਆਰੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ। ਚਿਤੀਆਂ ਨੇ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਹਪ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਕੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਇੱਕ ਹੈ ਨਾ। ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਿੰਗ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ 50 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਪਰ 50 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਇਹਨਾਂ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਰਜੋਗੁਣੀ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਗੁਣੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਹੀ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਖ਼੍ਰੇਟ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਗਾਈਡ ਬਣ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਲੱਗਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਉਪਾਅ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਜਾਏਗੀ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਵਮੁਕਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ।
ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ, ਸਿਰਫ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਦਾ ਲਗਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਨਿਆਰਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਉਤਨਾ ਪਿਆਰਾ ਜਰੂਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਰੀ ਅਵਸਥਾ ਪਿਆਰੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਬਾਹਰ ਦੇ ਲਗਾਵ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲੇ, ਸਰਵ ਲਗਾਵਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੈਲੈਨਸ ਦੁਆਰਾ ਬੰਧਨ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਅਵਿਅਕਤ ਇਸ਼ਾਰੇ - ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਾਤਾ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ ਕਰੋ।

ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਗੁਣ ਹੈ ਉਦਾਰਚਿੱਤ। ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਉਧਾਰ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਦੇਣ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਨਾ ਰਹਿਣ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਦਾਨੀ। ਸਦਾ ਦੇਣ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਦੇਣ ਦਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ।